

Valentin Lucian MUREȘANU s-a născut în 30 iulie 1949, la Turda. Absolvent al Facultății de istorie – filozofie din cadrul Universității Babeș – Bolyai Cluj, secția Istoria României, specialitatea Istoria artei. A lucrat ca muzeograf la Muzeul Județean de Istorie Caraș-Severin, secția Băile Herculane (1972 – 1975) și la Galeria de artă a Muzeului Brukenthal din Sibiu. Doctor în istoria artelor al Universității Babeș – Bolyai (1999), cu o lucrare privind pictura Barocului german și austriac. Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, Filiala Sibiu, secția critică și istorie de artă (1994). Premiul pentru critică de artă al Filialei Sibiu a U.A.P. pe anul 1997. Membru al Asociației „Ars Transsilvaniae” România (din 1996).

Este autor al următoarelor lucrări de specialitate:

- *Barocul în pictura germană și austriacă din secolele XVII-XVIII* (Colecția Muzeului Brukenthal), Tehno Media, Sibiu, 2006

- *Pictura germană și austriacă din Colecția Brukenthal* (Biblioteca Brukenthal, vol. XIII), Editura Altip, Alba-Iulia, 2007

- *Formă și culoare – Decor și mișcare*, Colecția „Biblioteca Brukenthal”, vol. XXXVI, Editura Altip, Alba-Iulia, 2009.

Ca autor de literatură, a debutat în revista EUPHORION din Sibiu.

VALENTIN LUCIAN MUREȘANU

CONFESIUNI ÎN DIALOG

LIMES
2019

CUPRINS

Marius, Lili, Nik	5
Madi	21
Marius, Em	32
Nik, Octavian Rait, Lili.....	36
Semproniu.....	53
Lili	76
Madi	82
Em, Marius.....	98
Nik, Octavian Rait, Stiner.....	113
Marius, Wilhelm Heinz.....	123
Madi, Nik	150
Stiner	155
Marius	165
Lili.....	171
Marius, Antoniu T.....	178
Nik.....	183
Marius, fabrica, Heinz.....	188
Nik.....	198
Lili, Nin.....	200
Antoniu T., Diana	208
Madi, Nik	235
Stiner	243
Madi, Nik	254
Nin, Rommy.....	258
Antoniu	272
Madi, Nik	280
Willi Heinz.....	290
Nin, Fred	300
Nik.....	314

Antoniu T.....	318
Stiner.....	324
Nin și Fred.....	340
Madi, Stiner.....	356
Madi, Ana	366
Madi, Nik	378
Stiner, Margot	387
Antoniu, Diana.....	404
Octavian Rait	413
Madi	442
Marius, Lili	448
Madi	466
Nin.....	476
Em	483
Ultima confesiune	495

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUREȘANU VALENTIN LUCIAN

Confesiuni în dialog / Valentin Lucian Mureșanu -
Cluj-Napoca : Limes, 2019

ISBN 978-606-799-330-1
821.135.1

© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești, jud. Cluj
Tel.: 0264-544109; 0723-194022
e-mail: edituralimes2008@yahoo.com
www.edituralimes.ro

Marius, Lili, Nik

Singur și plictisit de camera lui din hotel, în care stătuse aproape întreaga zi și citise un roman polițist, Marius privea mulțimea deasă a brazilor de pe coastele munților din jur, umbrite și luminate, pe un versant și celălalt, în amurgul blând al toamnei. Își îndreptă privirea deasupra pădurilor, admirând farmecul peisajului cu piscurile monumentale ce străluceau incendiate și însângerate, copleșitoare, așa văzute de jos, ca flăcări uriașe de aur topit și de aramă, gata să inunde cerul de un albastru tot mai întunecat, să cuprindă în năvala de foc rostogolindu-se spre văile de la poale, codrii de cetini desfășurați în imense cohorte ciudat ordonate, învăluind totul în verdele lor tăcut, aproape misterios. Localitatea se scufunda încet în negurile serii, făcând tot mai strălucitoare și spectaculoasă vâlvătaia solară a stâncilor, apoi stingând-o lent, secundă cu secundă, pe măsură ce bezna înghițea pădurile, pantele abrupte și pereții masivi ridicându-se în trepte ca niște uriași pilaștri, urcând apoi spre înălțimile impunătoare, până ce, cu o ultimă fulgerare de diamant, crucea de metal care încununa vârful, dispăru și ea în tenebre.

Plimbarea lui visătoare continua pe o alee flancată de tufe de trandafiri târzii, ce împrăștia un parfum discret în întunericul serii, iar copacii, clădirile vilelor și hotelurilor din preajmă, făceau întunericul și mai intens; ici-acolo câte un stâlp electric aruncând pe marginea drumului îngust

câte un cerc de lumină palidă, adăugând atmosferei o melancolie fad romantică. Fără să vrea în minte îi reveneau alte peisaje de seară din parcuri, cu cortegiul lor de flori, lună și copaci, dar mai ales cu aura lor romantică, pe care altădată le savura aproape cu voluptate, da, cu închipuirea voluptăților pe care și le dorea, la care întunericul și banca din umbră îl îndemneau să viseze... Și ce minune i se păruse atunci, în adolescență, când i-a văzut pe cei doi, ea așezată pe genunchii lui, el cuprinzându-i cu un braț talia, apoi strângându-se mai mult unul pe altul într-un sărut îndelung, însoțit de dezmierdări reciproce, înfierbântate, atât de avântați încât nici nu păreau a observa trecerea lui sau a altora, pe lângă acel cuib al lor de tandre alintări... ori poate îi ignorau pe toți trecătorii, tocmai pentru a le arăta ostentativ, nepăsarea lor sfidătoare. Credea că îi vede într-o stare de supremă euforie și intimitate, se întreba cu sfială și îndoială de va ajunge vreodată la o asemenea favoare maximală din partea unei fete sau femei... Tot ce nu am avut sau n-am încercat la momentul în care vedem că aparține și bucură pe altul, ne pare inedit și unic, pentru ca, ajungând mai târziu la acele clipe odinioară râvnite, să aflăm cu mirare puținul ce-l cuprind de-obicei, să constatăm distanța dintre dorință și împlinire, dintre realitate și falsa ei înveșmântare, datorită propriei noastre imaginații. Cum avea să constate mai târziu, acele îmbrățișări sunt enervante, cu cât mai aprinse cu atât mai dureroase, prin stârnirea maximă a voluptății și imposibilitatea satisfacerii, până la aflarea micului tertip practicat de obicei de cea nesinceră: excitarea partenerului, fără participarea ei senzuală, nici afectivă, dimpotrivă, prin rigurosul control de sine al dânzei, tocmai spre a-l împinge pe nefericitul adulator într-o incitare paroxistică pe care la prima tinerețe

ușor o poate confunda cu cel mai autentic, exaltat și fierbinte sentiment pe care-l încearcă față de ea. O femeie cu adevărat îndrăgostită tinde să se dăruiască; un bărbat care o iubește sincer, nu-i cere favorul erotic, așteaptă, ba chiar amână momentul, pentru a-l pregăti fizic, afectiv și sufletește pe deplin. Sex fără sentimente înseamnă prostituție, iar asta se întâmplă deseori, chiar și în cadrul unor căsnicii... Ce banalități! „Dar să intru undeva într-un local că s-a înserat de-a binelea” – își zise lăsând amintirile de-o parte – și apoi grăbind pasul spre aleea centrală, unde se afla barul care-i plăcea cel mai mult. Fumul gros ce plutea în aer sub tavanul jos și muzica vuind parcă la maxima putere a boxelor îl indispușeră pe moment, dar după o scurtă ezitare se gândi că a se întoarce la hotel să citească, dacă va fi tot singur, sau să stea de povești cu colegul de cameră pe care îl avea încă de la sosirea în stațiunea montană, ar fi fost probabil și mai plictisitor. De aceea se îndreptă hotărât spre locul liber de la masa din stânga, se așază și aprinzându-și o țigară așteptă liniștit sosirea barmanului. O pereche, oameni în vârstă, se ridicară de la aceeași masă și plecară din sală, dar peste o clipă un tânăr și o fată îi cerură permisiunea să se așeze la aceeași masă, motivând: „...Știți nu mai sunt alte locuri libere; ne scuzați că vă deranjăm...”. Le făcu semn să ia loc, dar uită imediat de ei savurându-și țigara de curând aprinsă. Privea întotdeauna cu plăcere firul de nimic albăstrui, mirositor ce se ridica din vârful țigării așezate pe marginea scrumierei și nurașii leneși ai fumului suflat lent printre buzele ușor deschise. Se „specializase” în pufăitul unor rotocoale și volute care se etajau și încolăceau în aer ca nște șerpi, sau desfășurau liane încâlcite, suluri subțiri, destrămându-se tremurând temătoare, înfrigurate, sfârșind în alți vălătuci mai rarefiați,

informi, „mulțime vidă” – cum îi numea el în această fază – pe care apoi îi lovea cu un jet de fum suflat cu putere printr-un scurt șuierat, străpungând ca un glonț formele vapoase delicat plutitoare, făcându-le să se îngheșue o clipă unele peste altele, tăiate în două, pentru a se împrăștia brusc în pâcla neutră din jur: „Întocmai cum se pierde orice viață în amorful materiei, împingând toate gândurile, dorințele ori speranțele în deșertăciune...” Își reveni din reveria cețoasă, abia atunci când, văzând-i pe cei doi cu pahare în mână, își aminti: „Comanda și plata la bar”, așa că se ridică și spunând către tineri: „o clipă!”, se îndreptă spre teigheaua nichelată din capătul localului și își aduse un coniac și o cafea. Muzica urla mai departe, țigara lăsată pe buza scrumierei se stinsese și o storci cu necaz între celelalte mucuri, deși o fumase doar pe jumătate. Voi să-și aprindă alta, dar se răzgândi și sorbi o înghițitură din coniac, apoi suflă ușor peste cafea și gustă din ceașca aburindă, însă gustul nu-l mulțumi și schiță involuntar o scurtă strâmbătură, care îi devenise obișnuită, atunci când cafeaua nu era făcută de el și nici nu se apropia de „parametri” calitativi pe care îi pretindea. Dar cum bea multă cafea și la orice oră din zi sau din seară (nu însă și noaptea), după acele câteva grimase de nemulțumire se adapta și sorbind încă de două-trei ori, se consola cu cafeaua ce o avea dinainte, bând-o mai repede dacă totuși nu-i era pe plac. Mai luă o înghițitură de coniac („să-mi clătesc gudroanele de la cafea și țigară...”) și rămase din nou cu privirea în gol, vag iritat de valul înăbușitor al decibelilor. Dar înainte de a-și relua gândurile, sesiză tăcerea ciudată a comesenilor săi, de-aceea, aproape involuntar aruncă o privire piezișă, ce se voia cât mai discretă, spre tipul ce sta în dreapta lui, constatând însă că cei doi îl fixau fără jenă, cu un zâmbet amuzat. Se întoarse

spre ei iritat cu o mirare interogativă: „Era să-i întreb: Ce vreți bă, de vă zgâiți la mine rânjind ca la Stan și Bran; sau... n-am observat că am șlițul descheiat?, dar înainte de a le adresa invitația de a se duce dracului dacă nu le place moaca mea, cerându-și scuze, tânărul mi-a spus că aveam o mimică deosebit de expresivă și mici gesturi ca de conversație introspectivă și de-aceea se uitau cu un strop de haz. Au declarat că nu intenționau să râdă în batjocură, ori să mă jignească, așa că am renunțat la blagosloveniile ce eram gata-gata să le arunc în față și am recunoscut că de fapt, chiar discutam și dezbăteam niște gânduri cu mine însumi și nu-i exclus să fi făcut câteva mișcări și strâmbături involuntare. Am început pe urmă să stăm de vorbă amical și am aflat că erau împreună în concediu, erau logodiți, se odihniseră destul în cameră și ieșiseră încă de după-amiază puțin la aer și la plimbare, iar acum intenționau să descopere eventual, un loc de dans. Găsiseră însă peste tot lume multă, nici aici neavând prea mare nădejde să încapă între perechile dansatori. Așa că... (dar pe moment el nu mai fu atent la cele ce îi spunea individul, întrebându-se cum de nu observase ringul de dans din mijlocul localului – „poate tocmai fiindcă e așa de multă lume acolo... sau preocupat de gânduri” – cu lumina aceea tremurată și fulgerată ale cărei culori se schimbau brusc și cu dansatorii ce țopăiau dezlănțuiți) «...de fapt ea este mare amatoare de dans, eu abia de când o cunosc am început să dansez, căci până atunci doar mă mișcam destul de greoi și fără mare plăcere în ritmul muzicii și nici nu știam prea multe tipuri de dans...» Acum însă devenise un dansator versat, adăugase ea zâmbind încurajator către logodnicul său și strângându-i brațul de care se sprijinea. Avea mâna grațioasă, cu degete micuțe și subțirele, cu încheietura delicată, înconjurată de

o brățară fină din argint cu un mic ametist într-o montură de vrejuri vegetale stilizate. Le spuse că nici el nu-i prea mare dansator deși îi place muzica, dar muzica de ascultat și muzica de dans, nu cea de agresiune, ca aceasta, pusă să omoare timpanele și să dea dureri de cap a doua zi ca după o beție. «Dată că lumea a mai plecat, ori stau mai mulți pe la mese, căci parcă s-au mai rărit perechile ce dansează – zise tânăra zâmbind către partenerul ei – vrei Nik să dansăm?» și se ridicară de la masă lăsându-l singur să-și fumeze țigara adineauri aprinsă, să-și mai soarbă cafeaua și coniacul, să-i privească de departe, învârtindu-se îmbrățișați printre ceilalți de pe ring, ea zâmbindu-i încurajatoare, el strângându-i talia, cu piepturile aproape lipite, privindu-se ochi în ochi, apoi ea lăsându-și ușor capul pe umărul lui, el apropiindu-și câte o clipă buzele de ale ei, sau spunându-i poate ceva la ureche. Dansau bine într-adevăr, dar în manieră mai degrabă intimă, adaptându-și pașii la ritmul muzicii, parcă reducând totuși allegro-urile la allegretto, pentru a putea rămâne într-o apropiere cvasi-intimă, fără a face notă discordantă, dar și fără gesturi spectaculoase sau mișcări ample, șocante. El un tip destul de înalt, cu păr șaten aproape blond și bine făcut, în blugi, cu un pulover cu gulerul răsfrânt, ea o brunetă mignonă, subțirică, cu talie delicată, șolduri rotunde și sâinii micuți, dar bine reliefați de corsajul rochiei vișinii cu dantele albe la gulerul ce desfășura un decolteu reținut. Fata avea ceva rafinat și ceva adolescentin și în înfățișare și în atitudine, un fel de „șarm” tineresc, deplin feminin și vag copilăresc. Era pe cale să renunțe a o studia pe ea și a-i mai privi, când, după o scurtă piruetă, Nik fiind întors cu spatele spre el, observă zâmbetul prelung, cu vădită simpatie, pe care fata i-l adresa peste umărul tipului. Cu sprâncenele ridicate, ea îi făcu un semn discret cu

mâna ca un salut scurt, aproape complice, la care el răspunse cu o ridicare de braț, fără a acorda prea mare atenție faptului, pe care-l luă drept un simplu mesaj de amicitie momentană. „În fond de atâtea ori, mulți dintre noi, simt în momentele de bucurie dorința de a împărtăși altora starea aceea de beatitudine și deseori ne adresăm spontan unor persoane din jur, deși nu le cunoaștem îndeaproape.” – își zise singur, nemaiprivind spre dansatori. De la o vârstă, după oarecare experiență, nu mai dai curs, nu mai acorzi importanță tuturor impresiilor tale și semnelor de eventuală simpatie venite din afară, micile succese de circumstanță nu-ți mai provoacă satisfacție, încurajări și speranțe de noi relații; va fi un semn de îmbătrânire, de scădere a libidoului? – nu-l mai preocupa – i s-ar fi părut ridicol să flirteze jucăuș cu fericita logodnică a lui Nik, în fond o necunoscută simpatică, însă pentru care nu simțea o atracție deosebită, în nici un caz dorința de a încrucișa spada farmecelor cu el, spre a o cuceri.

Al doilea coniac din care începuse să bea, îl euforiza încet și căuta un alt subiect de meditație, când interveni „pauza de orchestră”, oboșiți probabil și ei de uraganul decibelilor zgomotoși, melodioși, cei din personalul barului opriră lava sonoră aruncată peste sală de uriașele boxe și brusc se așternu o liniște ce păru pentru o clipă nefirească... în fiirecul ei, pentru că deodată rămaseră în aer numai sonoritățile vocilor celor de la mese, râsetele, clinchetul paharelor, ceștilor, scârțâitul scaunelor... și localul deveni deosebit de liniștit și intim. Cei doi reveniră la masă alături de el, îmbujorați, ușor încinși, zâmbitori: «V-a plăcut cum am dansat?, întrebă ea și începu astfel discuția despre dans ca distracție, ca intrare a trupului în rezonanță cu natura: - Eu cred – am spus – că mai cu seamă ritmul creează această legătură, fiindcă la originea

lui sunt bătaile inimii... apoi, incontestabil, el înlesnește apropierea partenerilor, căci și trupurile intră (sau nu), într-o anume relație, fapt care dezvăluie subtil, neașteptate afinități sau incompatibilități fizice, afective, erotice... Când «se potrivesc» la dans, cei doi simt nevoia să dialogheze și astfel intimitatea și inițierea unei percepții sicrone se adâncesc, prin trecerea de la limbajul dansului la celălalt, cel verbal, care aduce un plus de înțelegere și un consens afectiv, căci orice sistem de comunicare este și o cale de cunoaștere. Iar dacă nu există astfel de potriviri între parteneri, poți vedea dansatori care tac, nu se ating, sau o fac rece, convențional, parcă se evită, ascultă muzica mișcându-se fiecare ritmic, dar urmărindu-și gândurile proprii, absent față de celălalt... Mi-a părut rău întotdeauna că nu am propriu-zis, acces la această intercomunicare și intrare în rezonanță reciprocă, fiindcă dansatorii simt când au de-a face cu neinițiații și îi evită, căci e ca și cum ai vrea să vorbești cu ei un idiom pe care nu-l știi.

De obicei i se „dezlega limba” când se „îndoctrina” – cum spunea cineva – cu ceva licoare bahică și avea grijă să se controleze din când în când și-atunci tăcea brusc și se străduia să asculte fără să intervină, să monopolizeze discuția și atenția celorlalți.

«Da, aveți dreptate, eu îmi dau seama, fiindcă îmi place să dansez și în copilărie am făcut și puțin balet – zise fata, care îl urmărea cu atenție, fixându-l cu o privire concentrată – e de mirare că înțelegeți așa de bine dansul ca act uman și social cu valențe sentimentale, dar nu-l practicați... să știți că se învață mai ușor decât limba chineză!»

Am râs toți trei și poate fiind puțin stimulat de alcool, am devenit mai volubil și mai apropiat, așa că din

vorbă-n-vorbă am stabilit că erau numai cu vreo câțiva ani mai tineri decât mine, deci puteam renunța la „oficialicosul” dumneavoastră și la adresarea cu pluralul, impus de el. Ea era studentă la litere în ultimul an, iar el deja asistent și auzind asta, am avut o scurtă ezitare la gândul că poate nu voi face poză bună cu cultura mea de inginer. Dar mi-am adus aminte de spusele unei „filoloage” din anii studenției mele, care era sătulă de lectură și discuții despre romane, critică, lingvistică, gramatică... și voia ca în afara orelor de la facultate să vadă filme, să discute orice altceva, filozofie, pictură, muzică, sport, să spună bancuri... numai literatură nu: «Pentru că aici, ca de altfel și în cazul altor arte, totul e frumos când poți să-ți permiți diletantismul, dar o dată intrat în specializare, rigoarea și normele comentariului ucid plăcerea, literatura se citește sau se face – dacă ești în stare să scrii – dar nu se comentează, nu se teoretizează, ci doar se discută și se povestește. Dacă nu vrei să devii profesionist și să nu mai iubești lectura, fiindcă știind mai mult, începe să nu-ți mai fie o bucurie. Când o citești din obligație, sau îndatorire școlară, cartea îți place mai puțin...” Și verdictul ei venea cu asprime: Filologii adevărați nu (mai) știu să citească romane!» I-am dat mai târziu dreptate, constatând că istoria literară și critica sunt necesare și instructive, dar și ele ca plăcere, curiozitate, nu ca profesie, ca lectură, nu ca operă proprie. Tot ce devine meserie capătă caracter obligatoriu, devine măcar puțin o corvoadă, fie ea și ea plăcută uneori.

Muzica se porni din nou, dar nu cu aceeași violență intensitate, iar cei doi insistară să vin alături de ei pe ring să danseze în trei: «...să înveți chinezește domnu' inginer!» Perechile de dansatori erau mai puține și se puteau învăța mai în voie, fapt care-l deranja, pe Marius,

fiindcă nepriceperea sa ieșea mai mult în evidență decât în plină aglomerație! Ea îl încuraja mereu, punctând câte o mișcare cu voce tare, ca la gimnastică, însă cu un ton îndulcit, binevoitor. Ritmul melodiilor era alert și impunea gesturi iuți cu mâinile și jocuri rapide de picioare, așa că ea se oprea uneori și ignorând muzica repeta pentru el „cu încetinitorul” câte o figură, o întoarcere: „...e simplu, percuția... trebuie urmărită percuția, iar urechea muzicală ajută la coordonarea mișcărilor...” Iar când începu un tangou, și el vru să se retragă spre a-i lăsa să danseze împreună, ea îl rugă pe Nik să o lase să vadă cum se descurcă „învățăcelul” la dansurile lente: «Da, la acest capitol stai mult mai bine – a spus dansând – dar... un pic mai degajat... așa, nu-ți lăsa greutatea pe un singur picior... se dansează cu tot corpul nu numai cu picioarele... sigur, mai mobil din talie, mai elastic în răsucire... mai aproape de mine și îmi sprijini talia cu brațul stâng... lipești pieptul...da, da, tot mai bine....» – lecția devenea mai interesantă, pe măsură ce se simțea mai lejer, iar dansul devenea firesc și apropiat, căpătând pe neobservate un caracter mai intim. Când se schimbă din nou piesa și ritmul impuse revenirea la mișcarea largă de brațe și șolduri, stând față în față, ea îi zâmbi parcă mai galeș și de câteva ori inventă figuri care le apropiiau foarte mult trupurile, în care îl ținea câteva momente de mână, apoi după alte două dansuri, la următoarea bucată lentă se lipi de el de-a dreptul senzual, își lăsă o clipă capul pe umărul său, își lipi obrazul de al lui și, la un moment dat, îi simți buzele pe gât, ca o undă de sărut, care-i dădu un fior venit din adânc, făcându-l să tresară imediat după aceea și să se uite atent la masa unde stătea Nik, apoi să o privească surprins, derutat, iritat, încântat... ea aruncându-i o privire

întrebătoare și provocatoare, din nou ușor complice și promițătoare.

După acest al cincilea dans reveni la masa lor, unde tânărul fuma liniștit, cu un aer visător, cu privirea în gol, sorbind absent din pahar, părând a-i fi observat abia când se așezau. O întrebă din priviri: «Ei, cum a mers?» și ascultă degajat relatarea ei veselă, presărată cu glume făcute fără răutate pe seama noului partener, cu zâmbetul pe buze: «Se mișca ceva-ceva mai bine decât un urs de bălci, iar acum aproape că are elasticitatea săbiei de Toledo și mobilitatea unei balerine. Deci la ultimele melodii dansam deja cu un cavaler manierat, el dovedindu-se un elev atent și foarte receptiv. Încheie cu o mângâiere și cu întrebarea-rugămintă: „Nu-i așa Nik că nu te-ai supărat că te-am lăsat puțin singur?”, urmată de alte mângâieri mai insistente, la care el începu să devină interesat, răspunzând cu reciprocitate, mai ales după ce alintându-se, îi spuse lipindu-se de el: Vrea fetița un pup de la Nik-Nicodim, Nikanor-Nicușor! și sărutându-l ea, înainte ca el să-i împlinească dorința: Hai să bem și noi ceva în cinstea noii cunoștințe cu domnul inginer, nu numai Coca și cafea.»

Tocmai mă ridicasem cătând un pretext de a-i lăsa singuri câteva clipe, iar la propunerea aceasta, normal că m-am simțit obligat să ofer eu băutura, invocând datoria de a «plăti ora de dans». Ea îi surâdea încântată și fermecătoare lui Nik, sărutându-l apoi fugitiv pe tâmplă: «Ah, bine că ți-ai luat deja singur ceva de băut, căci devii mai romantic cu un strop de alcool». Scena mă cam irita, așa că i-am lăsat povestind între ei, îndreptându-mă grăbit spre bar...”

Se întreba dacă se „jucase” în timpul dansului, își „exersase farmecele” provocându-l, sau în adevăr îi

sugerase că se simțea atrasă de el, iar acum voia să spulbere orice posibilă bănuială din partea logodnicului său, în cazul că acesta observase vreunul din gesturile ei senzuale. Renunță din nou să mai despice firu'n patru, zicându-și că de fapt îi e indiferent – de vreme ce Nik nu dădea semne de iritare –, fiindcă n-ar fi vrut să aibă vreo altercație cu acesta. Se întoarse cu încă „un rând” de coniac și Coca-Cola drept mulțumire și spre a se revanșa, iar cu toate protestele lui Nik („...nu nicidecum, eu nu sunt băutor și abia de voi răzbi acest coniac... ce-ți veni scumpi? că... nu, cu încă unul mă îmbăt de-a dreptul...”), puse repede pe masă tava plină de pahare, în aplauzele entuziaste ale fetei. Aceasta, parcă voind să profite de ezitarea logodnicului ei, care nu reușise să refuze cu hotărâre oferta, se ridică cu paharul în mână și ciocni cu amândoi comesenii («Haide scumplete, că nu-i nimic, dacă ți se face somn, mergem la hotel, că doar e la doi pași...»). Dar au mai povestit mult, au dansat din nou, însă la un moment dat Nik a început într-adevăr să dea semne de somnolență, refuzând să participe la o nouă „rundă” în trei, așa că: «...O să plecăm curând, numai să mai fac un pas de vals ca să-l deprindă pe deplin...»

„Și s-a arătat mai insistentă cu mine, aproape lascivă, fără rețineri, iar după jumătate de oră, revenind, l-am găsit pe Nik aproape toropit, așa că în sfârșit ea s-a decis să părăsească localul. Parcă mă simțeam jenat de stilul ei, mă gândeam că anume insistase să mai bem, spre a putea fi cât mai seducătoare cu mine, știind bine că el va fi amețit și nu va mai observa nimic, altfel nu-mi puteam explica ciudata ei comportare. Pe de altă parte, nu mă credeam atât de fermecător încât să „fac victime” de la prima vedere; mă gândeam cât de ingrată era situația lui Nik, care deși logodnicul „en titre”, deja avea parte de astfel de trădări.

Aerul rece de afară l-a mai înviorat pe tânărul asistent, nu se clătina, nici nu vorbea tare sau gesticula dezordonat, ba părea că se străduiește să se controleze, dar figura lui rămânea puțin buimacă și zâmbetul distrat, căutătura vag îmbufnată, îi dădeau un aer copilăresc, sub presiunea oboselii. Se țineau de braț iar ea se străduia să arate tandră, plină de atenție, fără însă ca el să mai dea semne că e receptiv la gesturile și șoaptele ei. Cu toate că jocul ei dublu începea să devină pervers și să mă enerveze, i-am însoțit până la hotel, unde, spunându-ne la revedere...

...Dar n-a fost așa, nu ne-am întâlnit a doua zi, cum ne-am înțeles la despărțire.

Eu am mai făcut câțiva pași de unul singur pentru acrisire și voiam să intru o clipă prin alt local să văd niște jocuri cu mașini, căci altceva nu părea să se mai afle ca distracție în stațiunea asta. În afară de excursiile pe munte și prin pădurile din împrejurimi, nu mai erau alte oferte decât barurile, cafenelele și restaurantele, ori un „club de șah” și eventual închirierea unei mese de biliard sau de ping-pong... „Da, ar fi o idee!”, mi-am spus... dar pe când luasem hotărârea să mă duc să fac o partidă de biliard, iată că mă simt apucat de braț și de mine se lipește strâns un trup de femeie unduios și care simt că e cuprins de un fior de intensă bucurie: «Ah iată-te! am crezut că nu te găsec și va trebui să umblu prin toate localurile ca să dau de tine. Vreau să stăm împreună toată noaptea...» - Ce glumă e asta? «Nu, nu e glumă, te vreau, vino cu mine și fă-mă a ta!» La aceste cuvinte, spuse cu patos, uimirea îmi ieșea prin toți porii și-mi simțeam fața arzând. - Ești gravidă și nu vrei să i-l pui lui în brațe? «Nu, nicidecum; of! E greu de crezut dar simt că te iubesc, te doresc și vreau, da vreau neapărat, să fiu a ta, să fii al meu... acum, acum!»